

Forslag, idet jeg ikke kan tillægge de Grunde, der ere fremførte derfor, nogen synderlig stor Betydning. Ikke desto mindre skal jeg gaa med; men saalænge vi ere i den fuldstændigste Uvished om, hvor vidt vi endnu lige saa lidt kunne faae den høitagtede Regjerings Støtte overfor Forslaget i det andet Thing som hidtil, vil det være ønskeligt. Det vil Intet nytte at følge det ærede Medlems Raad, med mindre vi faae en saadan Støtte nu, og den kunne vi kun faae, hvis Regjeringen vil give det ærede Medlems forsonende Maade at træde op paa Bekræftelse. For saa vidt vi skulle tænke paa at gaa videre i denne Retning, kan der jo ikke være Tale om at slutte Sessjonen til Paase, og derfor ønsker jeg for ramme Alvor at faae det afgjort, om det kan nytte Noget eller ei. Jeg haaber, at det ærede Medlem nu mere bestemt kan afgive en Erklæring om, hvor vidt der er nogen Sandsynlighed for, at vi, naar vi sætte Forslaget ind paa Finantsloven, kunne faae Regjeringens Støtte dertil. Vi kunne gjerne stemme for Dagsordenen og endda stemme for Forslaget, thi det maa jo være et Forslag om at sætte Lønningstillæget ind paa Finantsloven, som det ærede Medlem har tænkt paa, og saa spørger jeg, om det ærede Medlem kan give os nogen Sikkerhed for, at det ikke vil gaa saaledes, som det er gaaet tidligere, thi da vil det ikke være til nogen Nytte. Længere skal jeg ikke forsøge denne Sag, da Tiden er saa langt fremrykket. Der var vel flere Betragtninger, som ere gjorte gjældende af forskjellige Medlemmer, og som jeg kunde have havt Lykt til at imødegaa; men jeg skal ikke bidrage til at forlange denne Diskussion, saa meget mindre som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har svaret saa godt paa Udskilligt deraf, som jeg ikke vilde have været i Stand til.

V. G. Olsen: Den Gang vi i Oktober Maaned, før Folkethinget blev opløst, diskuterede, jeg vil ikke sige Finantsloven, thi den blev ikke diskuteret, men hele den politiske Stilling, blev der her i Salen fra mange Sider sagt, at Grunden til, at Landstinget var saa umedgjærligt, som det undertiden var lige over for Folkethinget, var den, at vi havde en Regjering, der altid sagde Ja til, hvad der stete i Landstinget, men som med Hænder og Fødder satte sig imod, hvad der blev forlangt i Folkethinget. Den Regjering, der under de daværende Forhold kunde tænkes ønskelig, var en Regjering, som stillede sig midt imellem og søgte at mægle imellem begge Thing, som altsaa stod lige upartist mellem begge Thing. Jeg havde allerede den Gang nogen Tvivl om, at dette var at forstaa lige efter Ordene; thi det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) ansøgte netop den ærede Indenrigsminister som et Mønster. Han sagde, at den ærede Indenrigsminister havde gjort Mere for Fæstevæsenet end nogen Indenrigsminister, men at han

havde stillet sig saaledes mellem Thingene, at han havde faaet Utal af begge. Skulde det være Maalet for en Regjering, der stiller sig paa den rette Maade, at faae Utal af begge Thing, vil det være lidet ønskeligt at være Regjering. Efter hvad der her er foregaaet, er jeg bleven end mere bestyrket i denne før nævnte Mening. Det kan jo ikke nægtes, at den ærede Finantsminister her har stillet sig lige upartist lige over for begge Thing, maaste mere end ønskeligt var, men han har vistnok ogsaa faaet Utal af begge Thing (Finantsministeren: Na nei!). Jeg vil kun fastholde, at, naar man vil have en Regjering, som virkelig skal mægle mellem begge Thing, er det ikke saaledes ment; men man mener, at den skal støtte og forsvare Forslag, der komme fra Folkethinget, thi da stiller den sig upartist over for begge Thing. Jeg skal ikke komme videre ind paa denne Sag, men endnu kun sige, at jeg i Et og Alt slutter mig til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilje), der sagde, at han vilde stemme for dette Forslag, hvor det end fremkom og hvorledes det end fremkom, hvad enten det fremkom paa Finantsloven eller andre Steder. Jeg vil sige, at jeg anser dette Forslag — jeg vil ikke gentage, hvad der blev udtalt om Dagsordenen, — for i dette Dieblis at være saa paatrængende nødvendigt, at jeg ikke kan være med til at stemme derimod. Det forekommer mig, at det, hvis den her i Dag foreslaede Dagsorden blev vedtagen, vil være en Realisation af det Ordsprog: „for Smed at rette Vager“; thi alle de ulykkelige Embeds- og Bestillingsmænd, der have sat sig i Hovedet — og det med Grund —, at faae denne tarvelige Understøttelse, vilde blive saa uheldigt stillede, hvis man i sidste Dieblis negtede dette Tillæg, at jeg ikke kan tage det paa min Samvittighed at være med dertil. Jeg kan ikke have Noget imod, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) foreslog, og jeg skal gjerne yde min Bistand dertil, hvis vi paa nogensomhelst Maade kunne faae Forslaget bragt frem i en anden Skikkelse. For mig er det Hovedsagen, at det bliver vedtaget, og dette skal jeg ikke unnlade at udtale.

Vilje: Jeg frygtede nok for, at det, naar vi fik en nærmere Forklaring af den ærede Udsvører for Dagsordenen, da vilde vise sig, at det hele reducerede sig til en Talemaade. Det, han har bragt i Forslag, er jo nemlig ikke Andet end en velvillig Henstilling til os, om vi ikke vilde være saa gode at rage de konstitutionelle Raftanier af Uden, som han var bange for selv at brænde sine Fingre paa. Dette er ganske kort udtrykt, hvad han forlanger. Han siger: Det maa være Ober, der skulle stille Forslag om at bevilge Embedsmændene dette Tillæg, og han vil da tillige have, at vi skulle stille det op som en Fordring, at det skal staa paa Finantsloven. Det er jo